

NÁVRAT ZTRACENÉHO

Chybí mi chvíle,
kdy jsem se probouzel
do dobrodružství všednosti.

Chybí mi pohlazení,
o které se poráním,
abych byl silnějším!

Vrátil jsem se,
abych svedl boj
s *budoucím* Časem.

Byť nelze zvrátit, *co se stalo*,
na rozdíl od Minulosti,
Budoucnost si můžeš *dotvořit*
Ty sám...

Přesvědčit svým návratem
Přítomnost, že *i* Ztracený
(v soukolí Osudu)
může *znovu* objevit
spojitosti věčných možností.

Žij pro *tento* okamžik - *je* stejně prchlivý jako *není...*

LÁSKA VOLÁ DO OBLAK

V toužebném chvění
po sblížení dvou rtů,
vyvolávám do oken
nebeských čarodějnou lásku.

Na pouhé oka mžení
zastaví se proudění citu
v ještě rytmičtější údery srdcí.

Těch našich zamilovaných bubeníků.

V omamném souznění
a láskoblouznění,
poslepu & opakovaně,
ochutnávám Tvé jahůdky.

Degustuji je dlouhým polibkem.

Jakmile oblační hřebci sestoupí z oblak,
utečeme času, nasedneme
na jejich honosná sedla
a ztratíme se realitě z očí...

Jen pro ty naše chvíle budeme věčností
a věčnost požehná našemu sňatku,
aniž by nám vzala mladost v duši.

Přec Čas je neúnavný karbaník,
nám do karet nevidí!

Oblaka v ozvěně volají naši lásku...

UMĚNÍ DOTEKU

V mezeře, která nás dělila
na letmý dotek
někdo rozsvítil zelená světla,
moje oblíbené (o)záření klidu.

Chtěl jsem se dotknout
zeleného jasu,
někdo však zašeptal:

Zadrž, dotýkat se světla je zakázané!

Vysvětlil jsem, že zelená je moje barva,
vyhrnul levý rukáv košile,
ukázal předloktí,
kde jsem měl vytvořeno
tetování lesního hvozdů.

Kdo Ti to udělal?
vyzvídal Hlas.

Oba jsme věděli, že zelená barva
ze světa, který jsme znali
již dávno vymizela...

... jak se myslelo.

Dostal se mi pod kůži,
vryl tam své Vzpomínky,
vysvětlil jsem.

Ihned pochopil, Koho myslím.

On

Stvořitel, který padl,
navždy skryl se do zelené,
aby chlapci předal umění
dotýkat se světél

(nejen v jasů zelené).

Ten chlapec dospěl v Muže,
stal se básníkem
& odkrývačem času.

Chlapec, v jehož umění Doteku
světla pohasínala
v plápolajícím umírání,
a rovněž žhnula i tepala
v duhovém Zázraku.

Žila si vlastním zbarvením,
jako Muž životem,
který se mu vybarvoval
podle momentální básně.

Básně života,
dávné hříčky,
jež každý básník vykouzlí
svými ústy
pokaždé
jinak & přesto se stejným zaujetím.

Cítíte ten pocit?

To jehličky světél
pod kůží
vytváří Vaše Vzpomínky.

NÁVŠTĚVA EMILLY DONTEOVÉ

Zjevila se
jako ten nejčistší
záblesk z nebe.

Emilly Donteová
na svět přišla
bez pláče.

Za velké radosti
svých rodičů.

Ještě téhož dne
zavřela oči
& odešla.

Její návštěva,
byť trvala
pár tisíců úderů
jejího malého srdíčka,

v lidech otevřela
vnitřní Zrak
o pomíjivosti,
i krátké existenci
těch bytostně
nejkrásnějších stvoření.

Emilly
(na její cestě)
provázel Duch
prvního *opravdového* Boha.

Přec to byla
Cesta Poslední,
pro anděla
Emillyiny velikosti
to je Začátek...

...jak konat Dobro
pro život
(*druhých*).

Andělé v srdci
zůstanou *navždy*,
stejně jako Emilly Donteová.

Díky Emilly
si člověk uvědomil
a *pevně uvědomí*
rychlý zánik
klíčivé krásy.

Zánik krásy příliš mladé,
nicméně zánik stejně obsáhlý
jako je smrtelnost nás všech

bez ohledu
na čas

Vzkříšení.

S úctou k *opravdovému* Zázraku,
jež Životem se nazývá...

PROMĚNA

Toho dne,
kdy mne opustil
můj vlastní stín,
se slunce zatáhlo
světu do nebeské dělohy.

Vítr se proměnil v led,
který řezal do tváří
nešťastné chodce,
a kočky začaly promlouvat
ve zpovědnicích o svých
touhách a snech.

Beze stínu a bez slova,
abych artikulací jazyka
neporušil rovnováhu
všech těch podivností,
jsem na sebe vzal
podobu žížaly
a zavrtil se pod zem.

V hlíně teď žiju, spím,
dýchám, a snad tu i umřu
jako připomínka lidství.

Svět už zdaleka není, co býval,
a v metamorfóze
žížalího těla se zdá být
tak obrovský a plný predátorů...

Svět po třetím rozpadu
znovu nezacelí rány,
které utržil...

...a lidé si za to mohou sami!

Proto jsem opustil své pravé já,
stejně jako když stín opustil
mne, když jsem byl člověkem,
a v žížalím těle teď
dožívám svůj delší život.

...v počtu svých článků...

JDĚTE RYCHLE, JDĚTE DALEKO, JDĚTE DIVOCE (DOKUD NEKLESNETE)

V Tvé hlavě zní bouře,
pohlcuje přílivy andělů,
vrací tvrdé údery ticha;
realita praská jako oheň.

Oheň v rozevláté vichřici,
tančí sólo a ševel hlasů
vlévá se do propastí očí;
zlehka a tajuplně.

Jděte rychle,
jděte daleko,
jděte divoce
(dokud neklesnete).

V patách máte Běžce,
váženého soudce životů,
zrychlete!
(než dojdou síly).

Za stínem, který je Vaším dvojníkem
vzplanula srdeční ozvěna,
dobíjí ji hořká láska,
stejně jako sladká nenávist...

Jděte rychle,
jděte daleko,
jděte divoce
(dokud neklesnete).

Oprátka ze tmy
dusí zhroucené světlo
do posledního záblesku;
do posledního záchvěvu slova.

Jděte,
rychle
než vás
do úmorného vyčerpání
neporazí pomalejší Běžec...

Život je dlouhá trať,

tak pozor!
(ať nepřepálíte začátek)
všechny cesty vedou vpřed,
ovšem cesta k Bohu
je trochu jiný závod;
mířte elegantně mířte do roztrhání (nebes).